

עין משפט גר מצוה

ב א מניי פֿיט מ'הל' נדריס הלכה א טור שיע ייד סימן רח עקיף ח: ג ב מיי' שס הלכה י' טוש"ע שם עקיף ד: ד ג שס הלכה י' טוש"ע שם ס"ח: ה ד מיי' פ"ו מהלכות מעילה הלכה א:

מוסף רש"י

ור"ע אוסר. דקסבר דילועין ככלל ירק (נדריים ד.) ולי רי"ע הא אמר כד ככלל בשר הי, דמילתא דמימליך עלה שלח מיניה הוא, וה"נ רש"י דלא אומליך השמא אורחיה הא לאימלוכי, דכי אמר לו מן בשר לאורחין ולא היה לו בשר לא כבד, דכד' לומר אין לו אלא כבד וכמאן דמימליך דמי כבד' דסבר דמין בשר הי (שם). מי לא בעי לאימלוכי. שמת בעל בית ואש"י דרש"י דמיניה הוא, במילתא דלפי לאימלוכי הכי איבער ליה למימר גליג' נעצל הבית וזהם שאלת להם כבד, וכיון דלא ממליך לא עשה שליחותו ופסע ושלח מעל, אש"י דסבר דמין בשר הי דלא כד' דמין בשר הי (שם). כי אמרו רבנן. שמת מיראל' דקא מתרן אפי"ו תיבא ר"ע מי א"א בעי אימלוכי. פירוש כיון שלא נמלך והביא כבד שלא כזה צ"י שנית דמעט צעה"צ הלכך גבי מעילה לא עשה שליחותו: **קרבניים** דא בשר נינהו. (א) ונפקא מינה שאם לא היו ראויים לאכילה כי אם לנכדים אין בך מקח טעות כי אין דרך אדם לאוכלן ואוכלינן לאו בר אינש פירוש האוכלן אינו מבני אדם יא: **ביובא** דריב"ן ליה עיניה עסקינן. דלא אכיל דגים והא דאמר פ' הורדן מן הירק (ג"ו ס:) גזמא סמא לעינא התם פריך ליה ומשני כאן בתחלת אוכלא כאן ים כזולה אוכלא ים מפרשים תחלת חולי העין וים מפרשים אוכלא סעודה כלומר כאן שהדגים ים (א) בתחלת הסעודה כאן שצאים מן כזולה הסעודה: **ש"מ** מוסף ע"י שליחותו היו (שליחן). בתכונות פ' אלמנה נחומים (דף נ"א:) איתא קא צביא והכי איתא איצטע"י להו אמר לשלוחו וצין לי לימכא ואזל חצן כורא מאי מוסף על דבריו הוא ולימכא מיהא קנה או דלמא מעביר על דבריו הי ולימכא נמי לא קני והי"נ בתמני' כי אמר לשלוחו מן להם אחד והוא אומר טלו שמים אי צהיאי דתכונות הוא מעביר על דבריו (א) הכא הוה לן למימר לא עשה שליחותו ים והתם בתכונות (ג"ו ס:) מיימי לה להאיא דהכא א"ר שמת א דאמר שלח מדעתי ים פירש להם הראשון לדעת צעה"צ כאשר צויתי והשיגה מדעמו והס נטלו שלג הראשון בתורת שליחות צעה"צ והשיגה בתורת שליחות השליח והג' לדעתם (א) וכן פירשו צנתימן מהו דמימא עקר שלח שליחותיה דצעה"צ פירוש אפילו כי אמר ים מדעתיא קמ"ל: אמר

נון סמא לעינא היינו (ט) בתחלת י"ז עינא כשמתחילין העינים לכאוב (נשלח). מדקמי כולן מעלו דמשמע דבעל הבית נמי מעל מכלל דסבידא ליה לתנא דמתני' דשליח לא עקר שליחותו דצעה"צ טו אלמא מוסף על דבריו הוא דהוי דלי הוי עוקר שליחותו לא היה הצעה"צ מועל אלא ודאי מוסף על שליחותו הוא ותפשוט מהכא הא דמיציעא לן במסכת כתובות (דף נ"א:) האי מאן דאמר לשלויה זיל וצין לי לימכא דלרעא חצין ליה כורא שהוא פי שנים מי אמרינן מוסף על דבריו של משלח הוי ולא עקר שליח שליחותיה (א) וקנה טו (שליח כוליה כורא) או עובר על דבריו הוי ולא קנה הלוקח כלום: **אמר רב ששם**. מהכא לא תיפשוט דהכא היינו טעמא דבעל הבית נמי מעל משום דאמר שלח מדעמו דהכי אמר שליח לאורחים טלו לכם שמי חמיכות האחד (א) מדעמו של בעל הבית ואידך מדעמי ואידך לקחו מדעתן דהכא ודאי מוסף הוי ואיתעבידא שליחותיה ולכן מעל. וכי מימא (א) (אי הכי) הא פשיטא דבעל הבית מעל: **מהו**

דחא מילתא היא שכלום הוא אומר תמורת ירק לא מצאתי אלא קטנית אלא כיון שאומר לא מצאתי אלא דלועין מלמד שהדלועין בכלל ירק הן ואצ"ג דמיסליך עלייהו שליח חדא מלתא ניהו: אפילו תימא מנתינתי רי"ע. והיינו טעמא דמעל כי נתן להן כבד מפני שנתן להן מדעתו דמי לא בעי אימלוכי מבע"ה אכן להו כבר או לא וכיון דלא אימליך משום הכי מעל השליח ולא משום הכי מעל בדקאמרת דתרי נינהו אלא לעולם חדא מילתא היא אלא משה"ה מעל דאריע"י ליה לאימלוכי כדאמרן: מאן דפסליג עליה דרי"ע. דסבידא ליה דכל מידי דמימליך עליה שליחא תרי מילי נינהו רשבי"ג הוא: דנתן הנודר מן הבשר רשבי"ג מתיר בראש וברגלים ובכבד ובקנה. אלמא דקסבר תרי מילי נינהו: קריבין לאו בשר ואוכליהון לאו בא בר אנש. כלומר כל האוכלין במקום בשר שאם יכול לקנות מן שאר בשר בוח במשקל וקונה מקריבים ומניח הבשר (וקונה הקריבים) לאו אנש הוא ובטל דיעו אצל כל אדם. ולת"ק מ"ש בבשר עופות דאסר טפי מבשר דגים: א"ר פפא. היינו טעמא משום דביום הקוה עסקינן דכד ודאי נדר בשר בשר דחוי ליה למיכל התווא יומא נדר אבל דגים כיון דלא חזו למיכל ביום הקוה ודאי לא נדר מיניה להכי מותר בדגים: אי הכי. אמאי אסור בעופות א"כ ציפרא נמי ניכול דאמר שמואל דמסובר ואכיל ציפרא אלמא דלא אכיל ציפרא נמי בההוא יומא ולא נדר בשר דחוי ליה למיכל התווא יומא נדר אבל דגים כיון דלא חזו למיכל ביום הקוה ודאי לא נדר מיניה להכי מותר בדגים: אי הכי.

מיניה: בשור מליח. שנשתנה במלח ב' ימים ולילה אחד אין משיב נפש: אלא אמר רב פפא. הנודר מן הבשר ביומא דייבין ליה עיניה הכי ב' ימים ולילה אחד אין משיב נפש: מהא לא תפשוט וחכא היינו טעמא דבעל הבית מעל משום דאמר שלח מדעמו דהכי אמר להו שליח לאורחים הני שמי חמיכות דאמינא לכו ליטול חדא מנייהו מדעתו של בעה"ב הוא ואידך שליחותיהו דבעל הבית אלא מוסף על דבריו הוי: אמר רב ששון. מהא לא תפשוט וחכא היינו טעמא דבעל הבית מעל משום דאמר שלח מדעמו דהכי אמר להו שליח לאורחים הני שמי חמיכות דאמינא לכו ליטול חדא מנייהו מדעתו של בעה"ב הוא ואידך

ב:

מאן תנא דב"י מידי דמימליך ע"היה יז תרי בי"י היוין. כגון כבד ובשר שכסבעה"צ צוה לשלוחו להביא בשר השליח נמלך זו אם חפץ בכבד מביא אבל בלא נמלך לא היה מביא ים והכא דאמר צעה"צ הבא בשר והביא כבד תנן בתמני' לא עשה שליחותו א"כ תרי מילי נינהו א"ר חסדא דלא כר"ע דתנן פ' הגודר מן הירק (נדריס ד.) (הגודר מן הירק) מותר בדלועין דקסברי רבנן דללועין לאו ירק הוא ור"ע אוסר יט דקסבר ירק הוא והתם מפרש פלוגמיהו אמרו לו לר"ע והלא אדם אומר לשלוחו קח לי ירק והוא אומר לא מנאחי אלא דלועין פירוש אלמא מילתא אחריתא הוא דלי הוה ירק אמאי מהדר שלח לא מנאחי אלא דלועין לא היה לו להמלך אלא היה לו ליקח מיד דקא סברי רבנן דכל מילתא דמימלך עליה השליח תרי מילי נינהו אמר להו (א) כן דברי פירוש השיב להס ר"ע כן דצרתס כלומר משם אינו מביא ראיה לדברי כלום אומר לא מנאחי אלא קטנית בתמניה כלומר וכי משיב להס כן ולמה אינו משיב להס אלא לפי שאין זה מננה העולם שאם שאל אדם מין אחד אין משיבין לו על כרחן (א) לפיכך משיב לו לא מנאחי אלא דלועין לפי שהדלועין בכלל ירק ואינו משיב לו קטניות לפי שאינו בכלל ירק אלמא קסבר רי"ע דמידי דאימליך עליה שלח נמי לא הוה תרי מילי וא"כ דמיא דאחיא דלא כוונתה: **אבבי** אמר **אפי"ו תיבא** ר"ע מי א"א בעי אימלוכי. פירוש כיון שלא נמלך והביא כבד שלא כזה צ"י שנית דמעט צעה"צ הלכך גבי מעילה לא עשה שליחותו: **קרבניים** דא בשר נינהו. (א) ונפקא מינה שאם לא היו ראויים לאכילה כי אם לנכדים אין בך מקח טעות כי אין דרך אדם לאוכלן ואוכלינן לאו בר אינש פירוש האוכלן אינו מבני אדם יא: **ביובא** דריב"ן ליה עיניה עסקינן. דלא אכיל דגים והא דאמר פ' הורדן מן הירק (ג"ו ס:) גזמא סמא לעינא התם פריך ליה ומשני כאן בתחלת אוכלא כאן ים כזולה אוכלא ים מפרשים תחלת חולי העין וים מפרשים אוכלא סעודה כלומר כאן שהדגים ים (א) בתחלת הסעודה כאן שצאים מן כזולה הסעודה: **ש"מ** מוסף ע"י שליחותו היו (שליחן). בתכונות פ' אלמנה נחומים (דף נ"א:) איתא קא צביא והכי איתא איצטע"י להו אמר לשלוחו וצין לי לימכא ואזל חצן כורא מאי מוסף על דבריו הוא ולימכא מיהא קנה או דלמא מעביר על דבריו הי ולימכא נמי לא קני והי"נ בתמני' כי אמר לשלוחו מן להם אחד והוא אומר טלו שמים אי צהיאי דתכונות הוא מעביר על דבריו (א) הכא הוה לן למימר לא עשה שליחותו ים והתם בתכונות (ג"ו ס:) מיימי לה להאיא דהכא א"ר שמת א דאמר שלח מדעתי ים פירש להם הראשון לדעת צעה"צ כאשר צויתי והשיגה מדעמו והס נטלו שלג הראשון בתורת שליחות צעה"צ והשיגה בתורת שליחות השליח והג' לדעתם (א) וכן פירשו צנתימן מהו דמימא עקר שלח שליחותיה דצעה"צ פירוש אפילו כי אמר ים מדעתיא קמ"ל: אמר

נון סמא לעינא היינו (ט) בתחלת י"ז עינא כשמתחילין העינים לכאוב (נשלח). מדקמי כולן מעלו דמשמע דבעל הבית נמי מעל מכלל דסבידא ליה לתנא דמתני' דשליח לא עקר שליחותו דצעה"צ טו אלמא מוסף על דבריו הוא דהוי דלי הוי עוקר שליחותו לא היה הצעה"צ מועל אלא ודאי מוסף על שליחותו הוא ותפשוט מהכא הא דמיציעא לן במסכת כתובות (דף נ"א:) האי מאן דאמר לשלויה זיל וצין לי לימכא דלרעא חצין ליה כורא שהוא פי שנים מי אמרינן מוסף על דבריו של משלח הוי ולא עקר שליח שליחותיה (א) וקנה טו (שליח כוליה כורא) או עובר על דבריו הוי ולא קנה הלוקח כלום: **אמר רב ששם**. מהכא לא תיפשוט דהכא היינו טעמא דבעל הבית נמי מעל משום דאמר שלח מדעמו דהכי אמר שליח לאורחים טלו לכם שמי חמיכות האחד (א) מדעמו של בעל הבית ואידך מדעמי ואידך לקחו מדעתן דהכא ודאי מוסף הוי ואיתעבידא שליחותיה ולכן מעל. וכי מימא (א) (אי הכי) הא פשיטא דבעל הבית מעל: **מהו**

דחא מילתא היא שכלום הוא אומר תמורת ירק לא מצאתי אלא קטנית אלא כיון שאומר לא מצאתי אלא דלועין מלמד שהדלועין בכלל ירק הן ואצ"ג דמיסליך עלייהו שליח חדא מלתא ניהו: אפילו תימא מנתינתי רי"ע. והיינו טעמא דמעל כי נתן להן כבד מפני שנתן להן מדעתו דמי לא בעי אימלוכי מבע"ה אכן להו כבר או לא וכיון דלא אימליך משום הכי מעל השליח ולא משום הכי מעל בדקאמרת דתרי נינהו אלא לעולם חדא מילתא היא אלא משה"ה מעל דאריע"י ליה לאימלוכי כדאמרן: מאן דפסליג עליה דרי"ע. דסבידא ליה דכל מידי דמימליך עליה שליחא תרי מילי נינהו רשבי"ג הוא: דנתן הנודר מן הבשר רשבי"ג מתיר בראש וברגלים ובכבד ובקנה. אלמא דקסבר תרי מילי נינהו: קריבין לאו בשר ואוכליהון לאו בא בר אנש. כלומר כל האוכלין במקום בשר שאם יכול לקנות מן שאר בשר בוח במשקל וקונה מקריבים ומניח הבשר (וקונה הקריבים) לאו אנש הוא ובטל דיעו אצל כל אדם. ולת"ק מ"ש בבשר עופות דאסר טפי מבשר דגים: א"ר פפא. היינו טעמא משום דביום הקוה עסקינן דכד ודאי נדר בשר בשר דחוי ליה למיכל התווא יומא נדר אבל דגים כיון דלא חזו למיכל ביום הקוה ודאי לא נדר מיניה להכי מותר בדגים: אי הכי. אמאי אסור בעופות א"כ ציפרא נמי ניכול דאמר שמואל דמסובר ואכיל ציפרא אלמא דלא אכיל ציפרא נמי בההוא יומא ולא נדר בשר דחוי ליה למיכל התווא יומא נדר אבל דגים כיון דלא חזו למיכל ביום הקוה ודאי לא נדר מיניה להכי מותר בדגים: אי הכי.

מיניה: בשור מליח. שנשתנה במלח ב' ימים ולילה אחד אין משיב נפש: אלא אמר רב פפא. הנודר מן הבשר ביומא דייבין ליה עיניה הכי ב' ימים ולילה אחד אין משיב נפש: מהא לא תפשוט וחכא היינו טעמא דבעל הבית מעל משום דאמר שלח מדעמו דהכי אמר להו שליח לאורחים הני שמי חמיכות דאמינא לכו ליטול חדא מנייהו מדעתו של בעה"ב הוא ואידך שליחותיהו דבעל הבית אלא מוסף על דבריו הוי: אמר רב ששון. מהא לא תפשוט וחכא היינו טעמא דבעל הבית מעל משום דאמר שלח מדעמו דהכי אמר להו שליח לאורחים הני שמי חמיכות דאמינא לכו ליטול חדא מנייהו מדעתו של בעה"ב הוא ואידך

השליח שעשה פרק שישי מעילה

מאן סא דכל מילתא דמימלך ציה שליחא פרכי מילי נינהו. ה"ק מני מתני' דמשמע כל מלתא דנרץך לשליחא לאימלוכי עליה ולשאלו מבעל הבית אם יקחהו במקום אותו שזוהי(א) אם לאו כגון שאם צוה צעה"צ ליקח לו בשר מן השוק ולא מנא אלא כבד שעכשיו נרץך לחזור לו לשאלו אם יקחנו אם לאו דאצ"ג דכולו מין בשר הוא כיון

דמימלך עליה תרי מילי נינהו דמתני' נמי הכי משמע דתרי מילי נינהו מדקתני השליח מעל דלי חדא מילתא נינהו שלח אמאי מעל הא קא עביד שליחותו של צעה"צ אלא מדקתני מעל אלמא תרי מילי נינהו ומני ס' הא: **אמר רב חסדא דלא כר"ע** היא דסגן הגודר מן הירק מותר בדלועין ור"ע אוסר. דקסבר מין אחד הן ואמרינן בתמ' נדריס(י) אמרו לו לר"ע והלא אדם אומר לשלוחו קח לי בשר וסא צא ואומר לו לא מנאחי אלא דלועין אלמא כיון דמימלך מינא אחריתא הוא להכי מותר בדלועין ואמר להן והוא הדבר כלומר משם אינו למד דאצ"ג דמימלך חדא מילתא היא כלום הוא דלועין בכלל ירק הן ואצ"ג דמימלך עליהו שליחא ס"ל לר"ע דחדא מילתא נינהו והיינו דלא כר"ע: **אפי' סימא ר"ע** היא. והיינו טעמא דכי נתן להן כבד מעל מפני שמנן להן מדעתו דמי לא בעי אימלוכי צצעה"צ אם יתן להם כבד לא וכוין דלא אימליך משה"ה מעל השליח דכמי שנתן להן מדעתו דמי ולא משום דאמרינן דתרי מילי נינהו אלא חדא מילתא נינהו: **שפיר קאמר נחמני**. היינו אצ"י דתריך להכי אפילו כר"ע ח נמי(א) לא בעי לאימלוכי: **מאן סא** דפליג עליה דר"ע. דסבידא ליה דכל מילי נינהו תרי מילי נינהו: **רש"י** א"ר דסגן הגודר מן הירק מותר בדלועין ונקנסו ונכבדו. אלמא דקסבר תרי מילי נינהו: **קרבניים** דא בשר נינהו א"ר חסדא דלא כר"ע והוא דאמר פ' הורדן מן הירק (ג"ו ס:) גזמא סמא לעינא התם פריך ליה ומשני כאן בתחלת אוכלא כאן ים כזולה אוכלא ים מפרשים תחלת חולי העין וים מפרשים אוכלא סעודה כלומר כאן שהדגים ים (א) בתחלת הסעודה כאן שצאים מן כזולה הסעודה: **ש"מ** מוסף ע"י שליחותו היו (שליחן). בתכונות פ' אלמנה נחומים (דף נ"א:) איתא קא צביא והכי איתא איצטע"י להו אמר לשלוחו וצין לי לימכא ואזל חצן כורא מאי מוסף על דבריו הוא ולימכא מיהא קנה או דלמא מעביר על דבריו הי ולימכא נמי לא קני והי"נ בתמני' כי אמר לשלוחו מן להם אחד והוא אומר טלו שמים אי צהיאי דתכונות הוא מעביר על דבריו (א) הכא הוה לן למימר לא עשה שליחותו ים והתם בתכונות (ג"ו ס:) מיימי לה להאיא דהכא א"ר שמת א דאמר שלח מדעתי ים פירש להם הראשון לדעת צעה"צ כאשר צויתי והשיגה מדעמו והס נטלו שלג הראשון בתורת שליחות צעה"צ והשיגה בתורת שליחות השליח והג' לדעתם (א) וכן פירשו צנתימן מהו דמימא עקר שלח שליחותיה דצעה"צ פירוש אפילו כי אמר ים מדעתיא קמ"ל: אמר

נון סמא לעינא היינו (ט) בתחלת י"ז עינא כשמתחילין העינים לכאוב (נשלח). מדקמי כולן מעלו דמשמע דבעל הבית נמי מעל מכלל דסבידא ליה לתנא דמתני' דשליח לא עקר שליחותו דצעה"צ טו אלמא מוסף על דבריו הוא דהוי דלי הוי עוקר שליחותו לא היה הצעה"צ מועל אלא ודאי מוסף על שליחותו הוא ותפשוט מהכא הא דמיציעא לן במסכת כתובות (דף נ"א:) האי מאן דאמר לשלויה זיל וצין לי לימכא דלרעא חצין ליה כורא שהוא פי שנים מי אמרינן מוסף על דבריו של משלח הוי ולא עקר שליח שליחותיה (א) וקנה טו (שליח כוליה כורא) או עובר על דבריו הוי ולא קנה הלוקח כלום: **אמר רב ששם**. מהכא לא תיפשוט דהכא היינו טעמא דבעל הבית נמי מעל משום דאמר שלח מדעמו דהכי אמר שליח לאורחים טלו לכם שמי חמיכות האחד (א) מדעמו של בעל הבית ואידך מדעמי ואידך לקחו מדעתן דהכא ודאי מוסף הוי ואיתעבידא שליחותיה ולכן מעל. וכי מימא (א) (אי הכי) הא פשיטא דבעל הבית מעל: **מהו**

דחא מילתא היא שכלום הוא אומר תמורת ירק לא מצאתי אלא קטנית אלא כיון שאומר לא מצאתי אלא דלועין מלמד שהדלועין בכלל ירק הן ואצ"ג דמיסליך עלייהו שליח חדא מלתא ניהו: אפילו תימא מנתינתי רי"ע. והיינו טעמא דמעל כי נתן להן כבד מפני שנתן להן מדעתו דמי לא בעי אימלוכי מבע"ה אכן להו כבר או לא וכיון דלא אימליך משום הכי מעל השליח ולא משום הכי מעל בדקאמרת דתרי נינהו אלא לעולם חדא מילתא היא אלא משה"ה מעל דאריע"י ליה לאימלוכי כדאמרן: מאן דפסליג עליה דרי"ע. דסבידא ליה דכל מידי דמימליך עליה שליחא תרי מילי נינהו רשבי"ג הוא: דנתן הנודר מן הבשר רשבי"ג מתיר בראש וברגלים ובכבד ובקנה. אלמא דקסבר תרי מילי נינהו: קריבין לאו בשר ואוכליהון לאו בא בר אנש. כלומר כל האוכלין במקום בשר שאם יכול לקנות מן שאר בשר בוח במשקל וקונה מקריבים ומניח הבשר (וקונה הקריבים) לאו אנש הוא ובטל דיעו אצל כל אדם. ולת"ק מ"ש בבשר עופות דאסר טפי מבשר דגים: א"ר פפא. היינו טעמא משום דביום הקוה עסקינן דכד ודאי נדר בשר בשר דחוי ליה למיכל התווא יומא נדר אבל דגים כיון דלא חזו למיכל ביום הקוה ודאי לא נדר מיניה להכי מותר בדגים: אי הכי. אמאי אסור בעופות א"כ ציפרא נמי ניכול דאמר שמואל דמסובר ואכיל ציפרא אלמא דלא אכיל ציפרא נמי בההוא יומא ולא נדר בשר דחוי ליה למיכל התווא יומא נדר אבל דגים כיון דלא חזו למיכל ביום הקוה ודאי לא נדר מיניה להכי מותר בדגים: אי הכי.

מיניה: בשור מליח. שנשתנה במלח ב' ימים ולילה אחד אין משיב נפש: אלא אמר רב פפא. הנודר מן הבשר ביומא דייבין ליה עיניה הכי ב' ימים ולילה אחד אין משיב נפש: מהא לא תפשוט וחכא היינו טעמא דבעל הבית מעל משום דאמר שלח מדעמו דהכי אמר להו שליח לאורחים הני שמי חמיכות דאמינא לכו ליטול חדא מנייהו מדעתו של בעה"ב הוא ואידך שליחותיהו דבעל הבית אלא מוסף על דבריו הוי: אמר רב ששון. מהא לא תפשוט וחכא היינו טעמא דבעל הבית מעל משום דאמר שלח מדעמו דהכי אמר להו שליח לאורחים הני שמי חמיכות דאמינא לכו ליטול חדא מנייהו מדעתו של בעה"ב הוא ואידך

מסורת הש"ס

(א) נדריס דג. חולין קד, (ג) נדריס דג. כל הסוגיאן, (א) נבדריס דג: כימא אכין, (ד) ס"א ל"ג, (ס) ג"י הערוך ערך סכר ד' דמסור' ועי' בע"ז כט. חלא למוסורין, (א) נבדריס דג: כימא אכין ע"ש כמה שטייטן, (א) כתובות נח: [ע"י מוס' נחום ל. ד"ה אלא תמעיר], (ח) שגויה דבר אמר בע"ז כט. חלא למוסורין, (א) דמי צ"ק, (ט) נדנ"ל ונעלה דעמו אצלן, (ט) ג"א מותר בצשר דגיס, (ח) ג"א מפרש וגירסת צ"ק משמע הכי כ"ז, (ז) ס"א ל"ג וג"י צ"ק להכי אינו אסור בצשר דגיס דלדד כ"י, (ט) ע"ש בהר"ן, (ע) בתחלת אוכלא כשמתחילין מ' ופי' אוכלא חולי צ"ק, (ח) ג"א וקנה הלוקח לתכא וגיר' צ"ק ולימכא מוסא קני לוקח לא עבר על דבריו הוי כ"א לנכדים ואין כספן מקח טעות כי קא אין דרך כי צ"ק, (א) חסם בתחלת כ"י צ"ק, (א) וי"מ דלאו בשר נינהו פירוש' דלאו ראחין לאכילה כ"א לנכדים ואין כספן מקח טעות כי קא אין דרך כי צ"ק, (א) חסם בתחלת כ"י צ"ק, (א) חסם דלאו מעל צעה"צ הא לא עשה כ"י צ"ק, (א) דאמר שלא כול' א' מדעתו פי' להס כ"י והשיגה מדעמו כ"י צ"ק, (ד) ומוס' כתובות מכזו דמה שני נטלין דמתנא א"ל לפסם דרדחי כן נטלין מדעתן וע"ש,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא וכו' אינו אסור אלא בצשר עופות:

רבינו גרשום

מעלו שכל אחד הוסיף מדעתו: מאן תנא דכל מילתא דמימליך עליה שליח תרחין מילי נינהו. הכי קאמר מני מנתינתי דמישמע דכל מילתא דצריך לשליחא לאימלוכי עליה לשאלו מבע"ה אם לוקחו תמורת אותו שצוהו אם לאו כגון שאם צוהו בשה"ב ליקח בשר מן השוק ולא מצא אלא כבד או ראש דהשתא צריך לחזור אצלו ולשאלו אם יקחנו אם לאו אצ"ג דכולו מין בשר הוא כיון דמימליך עליה תרי מילי נינהו דבמנתינתי נמי הכי מדקתני דתרי מילי נינהו מרקתני השליח מעל דאי חדא מילתא נינהו שליח אמאי מעל הא קא עביד שליחותו של בעה"ב אלא שדקאמר מעל אלמא דתרי מילי נינהו ומני היא: אמר רב חסדא דלא כר' עקיבא דנתן הנודר מן הירק מותר בדילועין ור"ע אוסר. דקסבר ממין אחד הן אמרו לו לר"ע וחלא אומר אדם לשלוחו קח לי ירק וסא צא ואומר לא מצאתי אלא דילועין אלמא כיון דמימליך מידי אחרתא הוא אמר להם הדוא הדובר ממנו אני למד דאצ"ג דמימליך